Ч. 264 Пятниця 21 падолиста (3 грудня) 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Бесіда пос. Ройовского

виголошена в палаті послів дня 22 падолиста с. р. підчас дебати над проектом закона о запомогах для потерпівших від нещасть елементарних.

(Конець).

Висока палато! Не можу не пригадати із сего місця високому правительству, що то суть лиш палїятивні средства і що жителї Галичини внаслідок злих климатичних і ґеоґрафічних відносин бувають за часто виставлені на нужду. Єсть річию правительства то постійне лихо усунути, щоби піднести положенє бідного населеня.

В першім ряді позволю собі піднести, що так потрібна реґуляция рік в Галичині, о котрій так богато говорило ся і заведенє водних комунїкаций, суть конче потрібні, а особливо переведенє реґуляциї горішного Днїстра з его притоками, з котрих передовсім ріка Лімниця що року робить неужиточними сотки морґів сїножатий, городів і піль повенями підмулюваних або засипуваних піском та рінию і намулом, та щорічно руйнує в повітах Долина, Калуш, Станиславів, місцевости Перегинько Сваричів, Ровиня, Тужилів, Довге, Калуский, Хотинь, Підмихайле, Студінка, Бабин, Перевозець, Мединя, Темерівцї.

Лімниця має то до себе, що з весни підчас повени шукає собі по найбільшій части нового русла або навіть і кілька, через що руйнує зовсїм сусїдні ґрунти і всї средства комунїкацийні. *(Так єсть!)*

І о що-ж розходить ся тут? О 20 процент суми з фонду мелїорацийного на кошти реґуляциї. Галицкий сойм ухвалив вже давно дотичний закон і надармо вижидає довгі лїта на его санкцию.

Так само має ся річ з реґуляциєю ріки Соли.

При нагоді сеї акциї було би також відповідним утворити водну комунїкацию, а то сполученє межи балтийским а чорним морем, що можна би легко зробити каналом, сполучаючим ріку Сян з Днїстром.

Пляни до того, котрі виготовив звістний інжинїр Льоран, предкладано вже нераз від 30 лїт, а галицкий сойм поручав сей проєкт по кілька разів високому правительству.

Дальше потребує край Галичина ще богато доріг і мостів як н. пр. Добрівлянах, калуского повіта, на Лімници, в Чолганах на Сьвічи, долиньского повіта, міст в західній Галичинї межи Осьвітимом а Кентами на Соли, межи Черниховом а Бжезїною на Вислї, як і богато иних.

Дальше потребує Галичина догоди при закладаню вузко-шляхових зелїзниць до величезних зворів, де гниє маса дерева, а населенє за дерево будівельне мусить дорого платити в краю, де зима буває шість місяців. Дуже потрібними суть пільги податкові при предприємствах дренажі.

Піднесенє годівлї худоби, з котрою поступає ся все ще по мачошиному, єсть головним условєм для усуненя бідноти сїльского населеня. Тут позволю собі яко доказ мачошиного поступованя навести один примір: В прелїмінари мінїстерства рільництва на 1898 на сторонї 55 знаходимо §. 16 артикул 16, — 250.000 зр. на само губленє фільоксери, а ледви 10.000 зр. більше знаходимо в §. 1 артикул 9 на годівлю рогатої худоби всїх країв австрийских, іменно 260.000 зр.

Тут треба ще запримітити, що для тих котрі садять виноград, призволено крім того яко безпроцентовий задаток 160.000 зр. законом з дня 28 марта 1892. Запомога, котрої не жалуємо тим, що садять виноград.

Коби бодай цїна соли, специяльно соли для худоби, була дешевша, коби сировицю розданано властителям худоби то годівля худоби піднеслась би бодай трохи. *(Дуже добре!)*

Єсть також потрібна орґанїзация ярмарків на худобу і торгів та реорґанїзация відповідних до того мір санїтарних для вивозу. То само дотичить також і зарази пискової та ратичної, як також і реорґанїзациї біржи збіжевої в справі котрої вже богато говорено і насилано петиций. *(Потакуванє з правиці).*

До дальших недогідностий, які краєви роблять богато лиха, належать недокладно ведені книги ґрунтові, недостаточна дїяльність ґеометрів повітових, через що настають так звані „невидїлені части“ на найбільше нещастє наших селян, взглядно малолїтних спадкоємців.

Дальше єсть конечна зміна закона о належитостях в справах спадщин. Відтак потреба, щоби заведено строге виконуванє закона о лихві і піяньстві. *(Потакуванє з правиці).*

---

29)

ШПІГУН.

(Повість Джемса Ф. Купера).

(Дальше.)

Оба їздцї їхали знеохочені побіч себе, аж доїхали до дому пана Вартона. А що нїхто не явився, хто би їм сказав, де би они застали родину, отворив капітан двері від столової, де, як то він знав, принимано звичайно гостий.

Коли отворив двері, станув на хвильку здивований. Полковник Вельмере був перший, на котрого впало его око — він нахилив ся був понад почервонїлу Сару і розмавляв з таким одушевленем, що обоє не видїли коли Лавтон увійшов.

Хитрий драґон здогадав ся зараз важної тайни і хотів як раз так само тихо вийти, як увійшов, коли его товариш попхнув его на перед і чим скорше увійшов до комнати.

Доктор Сайтґрівс приступив борзо до Вельмере'го, взяв его за руку і відозвав ся:

— Боже змилуй ся, живчик бє борзо і неправильно — лице червоне, очи сьвітять ся — то все ознаки великої горячки і заслугують на увагу!

Доктор, що любив сумаричне поступованє (слаба сторона всїх войскових лїкарів) сказавши так, вийняв вже був свою лянцету і хотів своїй жертві пустити кров.

Але полковник Вельмере, що тепер отямив ся з свого змішаня і счудуваня, підняв ся гордо і сказав:

— То така задуха в комнатї, що менї аж кров бє до голови а Вашій зручности я вже тілько завдячую, що не хочу Вас ще більше трудити. Панна Сара Вартон знає, що я зовсїм здоров, а я можу Вас увірити, що я ще нїколи в моїм житю не був так щасливим.

Як ті послїдні слова, так і чувство, з яким они були висказані, викликали найкрасші румянцї на личку Сари, а коли Сайтґрівс повів очима за очима свого пацієнта, мусів навіть і він добачити то зворушенє.

— Подайте менї руку, панно Саро — сказав доктор з поклоном — обава і то, що Ви мусїли довго в ночи не спати зашкодили і Вашій делїкатній особі, а я виджу по Вас ознаки, котрих нїяк не можна легковажити.

— Вибачте, доктор — сказала Сара, збираючи сили з жіночою гордостию. — Тут за надто горячо і я вийду, щоби повідомити тїтку о Вашім приїздї.

Мала на стілько відваги, що певним кроком перейшла попри обох приятелів; але ледви побачила ся сама, як із зворушеня припала на крісло і розплакала ся.

Сайтґрівс, котрому поведенє анґлїйского полковника і панни Сари стало трохи дивним, зайшов до комнати молодого Сінґльтона, куди пішов за ним і Лявтон.

Глава двайцять перша.

Сайтґрівс застав свого пацієнта значно здоровійшим і зовсїм без горячки. Єго сестра, котрої лице було ще більше бліде, як тогди коли приїхала, сидїла коло его постелї і доглядала его пильно, та й домашні дами, хоч мали й свої клопоти і неспокій, не забували про обовязки гостинности.

Франсесу щось таки на силу тягнуло до молодої дївчини, мимо того горя, якого аж через ню зазнала. Але їй здавало ся, що она тим окаже свому милому найбільшу любов, коли буде щирою і доброю супротив тої, котра для него була найдорожша.

Ізабеля принимала вдячно єї прихильність. Але нї одна з обох дївчат не згадували нїчого про жерело їх горя.

Панна Пейтон рідко добачувала щось більше, як то, що можна було вже зверха видїти, і для неї положенє Генрі'го було достаточною причиною блїдого личка і заплаканих очий своєї сестрінки.

Коли Сара менше сумувала, як єї сестра, то панна Пейтон найшла легко достаточне поясненє сеї обставини. Для честних членів жіночого роду єсть любов сьвятим чувством, котре всему надає вид сьвятости, а хоч панні Пейтон щиро було жаль, що єї сестрінок знайшов ся в небезпечности, то все-таки знала она, що похід военний єсть догідний для любови і що треба використати кожду хвилю, яку случай надавав.

Минуло кілька днів без якоїсь дальшої зміни в щоденнім житю жителїв Вартонового дому або тих, що остали ся у Фор Корнерс. Перші набрали відваги з того, що були переконані о невинности Генрі'го і числили на заходи Денвуді'го в его користь. Послїдні чекали нетерпеливо на сподївану вість о якійсь стичцї з ворогом і на приказ, щоби вибирали ся в дальшу дорогу.

Щоби дешевий кредит для рільників, селян і робітників був утворений, єсть одною із найважнїйших задач високого правительства. На промисл домашний треба передовсїм зважати; через заснованє кількох шкіл промислових треба підносити промисл краєвий, щоби відтак через приспоренє роботи і через єї поплатність викликати замилуванє до роботи, успіх роботи збільшити і уможливити висшу платню за роботу *(Потакуванє з правицї.)* — способи, які причинять ся до зменшеня нужди повтаряючої ся у всіх клясах краю і бідности краю.

Біда бо і нужда в краю ростуть, роблять населенє невдоволеним і радикальним, та змушують до еміґрациї.

З добрих горожан держави роблять ся біднї, неспокійні піддані, котрі відтак виростають на елемент перевороту і творять армію бунтівників, тим більше, що їх степень образованя єсть ще дуже низький. *(Потакуванє).*

Що-до піднесеня великого промислу в Галичинї, то поручаю внесенє п. посла Стефановича і товаришів. Кінчу мою річ завізванєм, яке тут в сій високій палатї навів п. посол др. Шайхер: Єсть як нашим так і високого правительства обовязком дати селянинови і робітникови можність до істнованя.

Вісти полїтичні.

Є. Вел. Цїсар принимав вчера на довшій авдиєнциї бувшого президента мінїстрів ґр. Баденїго.

Урядова W. Ztg. оголосила розпорядженє мінїстерства скарбу, після котрого вільно в цїлій Австриї платити податок за посередництвом почтових кас ощадности.

Президент мінїстрів др. Ґавч конферував вчера по полудни довший час з проводирями клюбів правицї. На чім закінчила ся конференция, доси ще не звістно. Говорять однакож о тім, що коли би правительству не удало ся погодити партиї, то Рада державна буде відложена на час неозначений. Після иншої чутки мали би нову Раду державну складати делеґати поодиноких соймів краєвих.

Дійстно трудно предвидїти, як залагодить ся теперішна тяжка криза парляментарна. Нїмецка опозиция, о скілько зачувати, думає і дальше стояти на своїм становищи, а дотеперішна більшість не хоче також піддати ся і о скілько то видко з відзивів в ґазетах, обі сторони збирають свої сили до дальшої борби. Всї партиї дотеперішної більшости, а межи ними і християньский союз славяньский та католицка нїмецка партия народна заявили, що будуть держати ся дотеперішної правицї, а дотеперішна президия палати послів, о скілько доси зачувати, не думає також уступити. Опозиция знову настає конче на то, щоби президия уступила. Виразом того жаданя можна уважати і подію на вчерашнім вічу рільників австрийских, яке відбувало ся у Відни, а на котрім явив ся яко делеґат президент Абрагамович. Нїмцї заявили тогди що не будуть брати участи в нарадах, доки буде Абрагамович. Віче відтак закрито.

Що криза парляментарна мусить конче рішити ся в одну або другу сторону вже сими днями, се можна вносити із слїдуючого відзиву Pest. Lloyd-a: Скоро раз межи правительством а воюючими партиями Австриї настав роздор, то настає для правительства конечність пактувати з тими партиями. Не єсть то річию Угорщини доходити того, чи можна погодити газардовну гру Нїмцїв з сильною натурою їх народних і лїберальних стремлень, але вповні єсть виключенним, щоби нинїшна непевна ситуация могла бути самовільно продовжена. Вже в найблизший понедїлок мусить президент мінїстрів Банфі одержати поруку парляментарного залагодженя провізориї угодової, бо в противнім случаю предложить угорскому парляментови безпроволочно проєкт закона о самостійнім трактованю спільних справ.

Через цїлий вчерашний день аж до 1 год. по півночи на нинї, були в Празї великі розрухи. Чехи нападали на доми нїмецкі і вибивали в них вікна а товпа галабурдників ограбила множество склепів. Войско мусїло робити порядок, при чім убито двох людий а богато покалїчено. Подібні розрухи були й в Пільзнї.

Новинки.

Львів дня 2-го грудня 1897.

— **Відзначенє.** Є. В. Цїсар надїлив начальника салїнарного заряду в Калуши Едм. Мішлера титулом і характером старшого радника гірничого.

— **З'їзд президентів львівского висшого суду краєвого** розпочав свої наради в справі нової процедури цивільної передвчера. В нарадї кромі президентів судів беруть участь також инші особи н. пр. віцепрезиденти Коритовский і Лїдль, президенти комнат адвокатскої і нотариальної Роїньский і Ленартович, проф. Балясиц, член Видїлу краєвого др. Савчак. На ту нараду мав приїхати творець нових процесових законів шеф секциї др. Кляйн, котрий укінчив оногди наради такого самого з'їзду в Кракові. Однак димісия кабінету ґр. Баденїго перешкодила єго приїздови до Львова, тим більше, що новий президент мінїстрів бар. Ґавч хотів єму віддати теку мінїстра справедливости і длятого візвав єго вертати до Відня. В єго заступстві прибув на з'їзд радник мінїстериальний Завадский. Розправи з'їзду мають бути дуже оживлені. Передвчера відбуло ся принятє всїх участників з'їзду в домі президента львівского висшого суду дра Тхоржницкого.

— **Обкрадене почти.** З воза почтового, що ішов з Жовтанець, в жовківскім повітї, до Львова, пропав мішок з пересилками грошевими вартости 1500 зр. Здаєть ся, що мішок украдено і тому арештовано підозріного о крадїж почтилїона, що їхав згаданим возом.

— **На кару смерти** через повішенє засудив станиславівский трибунал Дмитра Волочия, котрий перед кількома місяцями замордував Івана Маслія. Причиною убийства була пімста. Волочий був переконаний, що Маслій виманьтив від єго тестя половину ґрунту, а тим способом і єго скривдив. В убийстві помагали Волочиєви єго жінка Гафія і син Петро. Отже трибунал засудив Петра на 3 роки вязницї, а Гафію увільнив.

— **В Ряшеві увязнено** Майлеха Нецера котрий допустив ся поганого злочину на християньскій 7-лїтній дївчинї, а по злочинї, хотячи затерти слїди, заніс дївчину на зелїзничий шлях і положив єї на шинах, знаючи о тім, що за

Лиш капітан Лявтон чекав надармо на обі ті подїї. Листи майора дали єму знати, що ворог, довідавшись, що корпус, котрий мав до него прилучити ся, побито, перейшов поза гори коло форту Вашінґтона.

Драґонови поручено ще раз, щоби як найбільше пильнував всего, а лист кінчив ся похвалою єго ревности, єго честноти і хоробрости.

— Дуже красно, майоре Денвуді — сказав офіцир сам до себе, кинувши лист на бік і ставши ходити по комнатї. — Красний уряд Ви на мене здали! Придивім ся, чого то я всего маю пильнувати? Інтересів якогось несповна розуму і замкненого в собі чоловіка — чотирох женщин, з котрих три самі про себе не злі, але, здаєсь мого товариства не конче люблять — а четверта, хоч яка добродушна, але їй вже звиш сорок — двох чи трох муринів і якусь балакливу господиню, котра не має нїякої більше роботи, лиш заєдно балакати о золотї, о якихсь волоцюгах, та якихсь знаках і пророцтвах — ну та й Сінґльтона. Недужий товариш, що правда, має право до нашої помочи, отже рад не рад роби, як тобі кажуть.

Коли тепер приступив до стола і взяв збанок з вином щоби напити ся, побачив під ним на своє диво якийсь зложений папір.

Він розложив єго і став читати:

„Місяць сходить аж по півночи — аж до тої пори досить часу на чорні дїла!

Почерк письма був очевидно той сам, що й на попереднїй осторозї, а капітан довго думав тепер над тим, що могло спонукувати похатника, оказувати завзятому ворогови таку прихильність.

Що він був шпіґуном ворога, то Лявтон знав, бо тогди, коли єго засуджено на смерть, було ясно доказаним, що то він дав знати анґлійскому командантови о американьскім корпусї, який вислано против ворога.

Але наслїдки єго зради не були такі злі, бо Вашінґтон дістав в пору вість і згаданий корпус відкликав, заким ще прибуло анґлійске войско, що мало єго знищити — але мимо того злочин остав ся злочином.

— А може він — думав собі капітан — хоче зробити собі з мене приятеля, котрий би єго боронив, на случай, як би єго знову зловили; але на всякий случай він щадив моє житє, а раз єго навіть і уратував! — Буду старати ся бути так само великодушним, як і він, та маю надію в Бозї, що мій обовязок не стане нїколи в суперечности до моїх чувств.

Капітан не міг того нїяк зрозуміти, чи заповіджена в теперішній карточцї небезпечність грозить жителям Вартонового дому, чи єго власній особі. Здогадував ся більше сего послїдного і длятого постановив бути осторожним, коли буде їхати по ночи.

Приїзд лїкаря, котрий гостив знову в Льокустс, перебив єму то роздумуванє. Сайтґрівс привіз з собою запрошенє панни Пейтон, в котрім она просила єго, щоби він вчасно з вечера явив ся в їх домі.

— Ай — відозвав ся драґон — то хиба й они дістали лист!

— Дуже легко може бути — сказав на то лїкар — бо там єсть сьвященик з королївскої армії, що хоче вимінятии анґлійских ранених і має при собі прикази полковника Сінґльтона. Але дурнїйшої роботи я ще не видїв, як та, щоби тепер недужих висилати.

— Сьвященик, кажете? Чи він піяк, — чи дармоїд — чи такий, що цїлий полк готов виставити на голод? Чи може то такий чоловік, котрий поважає і шанує своє званє?

О скілько по нїм видко, то здає ся, що то зовсїм честний чоловік і жиє як Бог приказав — відповів лїкар.

— А він же буде там ночувати?

— Розуміє ся. Але спішіть ся, Джон, не тратьмо часу.

Капітан Лявтон взяв на себе свій ґалевий униформ, і пустив ся знову з своїм товаришем до Льокустс, де приїхали саме, коли сонце заходило і кидало послїдне проміне на долину та мов золотом обливало вершки дерев.

Коли Лявтон увійшов до дому, зміркував зараз на перший погляд більше, як би Сайтґрівс довідав ся був за цїлий день.

Панна Пейтон повитала єго веселим усьміхом, а на єї лици пробавали ся чувства, що стояли більше в звязи з серцем, як зі звичайною товарискою чемностию.

Франсес ходила зворушена і заплакана, а пан Вартон убраний в оксамітне одїнє, котре й в найелеґантнїйшім сальонї мусїло би впасти в очи, стояв готовий на принятє своїх гостий.

Полковник Вельмере мав на собі униформ свого монарха. Ізабеля Сінґльтон сидїла в товариській толєтї а єї брат, що перший раз встав з постелї, сидїв коло неї заінтересований дуже сею для недужого дуже займаючою подією.

В сей кружок увійшов капітан Лявтон зі спокоєм і рівнодушностию чоловіка, котрий не так легко дає ся занепокоїти несподїванками. Єго привіт принято сердечно а він поговоривши кілька слів з гостями, підійшов до лїкаря, що залїз був десь в кут, щоби трохи зібрати до купи свої змисли.

— Джоне — шепнув він з розбудженою цїкавостию — що значать всї ті торжественні приготовленя?

— Значать то, що Ваша перука і моє чорне волосє можна було трохи посипати мукою [1]) панї Фляннаґан — але тепер вже за пізно і мусимо ставати до бою хоч і зле узброєні.

— Ог дивіть ся, вже й сьвященик іде в ризах — що то має значити?

— Зараз побачите. Видко, що тут божок

[1]) В тодїшних часах була така мода і то належало до доброго тону, що люди з висшого товариства при торжественних нагодах пудрували собі волосє (посипували мукою з рижу).

хвилю буде переїзджати поїзд. Однак дївчина, при надближуваню машини зібрала всї сили і збігла з насипу.

— **З Перемишля** пишуть: Товариство руских женщин в Перемишли, занимаючись долею убогої шкільної молодежи шкіл нормальних і ґімназияльних, роздало теплої одежи більше як за 100 зр; роздало ученицям семинариї учительско більше як 300 зр., удержує в рускім інститутї для дївчат на свій кошт одну сироту, панну Дроздовску; крім того дає все хвилеву поміч, кілько раз довідає ся, що сей або той ученик або учениця потребує помочи, і в сей спосіб допоможено кільком ученикам ґімназиї заплатити дидактрум і справлено кілька одягів мундурових. А хоч се товариство має само на метї убогу молодїж, спішить оно радо з помочию всїм товариствам, котрі рівно-ж помагають убогій молодежи. І так дало на бурсу сьв. Николая 50 зр., товариству сьв. Кирила 20 зр., а менших запомог 50 зр. Товариство руских женщин бере також участь в кождій справі громадскій і при кождім сьвятї народнїм. При перенесеню мощий бл. п. Еп. Снїгурского взяло участь цїле товариство і дало вінець найгарнїйший з усїх, які були. Щоби роздобути средства се б-то гроші, устроює товариство вечерки з відчитами, яких дало в роцї 12, і вечерки з товарискими забавами майже що суботи; фестин устроєний 6 липня с. р. випав дуже величаво і приніс доходу по-над 400 зр. Рівно-ж гарно і з додатним результатом випало представлене аматорске, на котрім відограно: „Перше повмирали а потім ся побрали“ і „Він не заздрісний“. Аматори вивязали ся зі своєї задачі так знаменито, що лучше не були би вдїяли і фахові артисти. Ось і тепер приготовляє товариство дуже гарну і цїкаву комедию, котру хоче виставити около 14 грудня в найбільшій сали „Сокола“.

— **Обманцї**. В роках 1895 і 1896 бушувала між Станиславовом і Коломиєю, Львовом і Стриєм шайка обманцїв, що втягали подорожних в гру в карти в той спосіб, що дотична особа мусїла все програти. В р. 1895 обікрала та шайка в поїздї купця з Старого міста Аропа Абердама, „вигравши“ від него 90 зр., відтак коли той утомлений положив ся спати, обікрала єго з годинника і прочої готівки, так що Абердам мав шкоду на 500 зр. В р. 1896 обіграли ті обманцї о. Сквирчиньского на 380 зр. і в тім самім роцї видурили в карти від пп. Геніґа і Хашевского кількадесять зр. Карна розправа переведена против тої шайки, до котрої належали: Авраам Енґлендер, Іцко Ґрінберґ і Лейба Корнбляв, в серпни с. р. перед судом присяжних в Станиславові, мусїла бути відложена для переслухання нових сьвідків. Тепер відбула ся нова розправа, по котрій двох перших обжалованих засуджено кождого на 2 роки тяжкої вязниці, а справу Корнблява буде судити окремо звичайний трибунал.

— **Фрітїоф Нанзен**, славний подорожник до північного бігуна, уложив уже плян до нової експедициї, та тільки не до північного, а до полудневого бігуна. Експедиция ся буде на великі розміри; возьме в ній участь кількох учених, а крім корабля „Фрам“, на котрім Нанзен відбув свою послїдну подорож, вийде на нову експедицию ще другий корабель. Нанзен забере з собою богато псів. Близші пляни, тримає він в тайнї. Тепер Нанзен обїздже з відчитами міста американьскі а подорож та приносить єму грубі доходи.

Телєґрами.

Відень 2 грудня. Президент мінїстрів яко управитель мінїстерства справ внутрішних в порозуміню з мінїстерством справедливости і в наслїдок однодушної ухвали ради мінїстрів розпорядив для забезпеченя особи і майна в Празї і підгородях і в судових повітах Каролінентал, Жижків, Королївскі Виногради і Сміхов завести стан воєнний. Потрібні до того войскові зарядженя вже пороблено.

Константинополь 2 грудня. Порта подала до відомости, що в Албанії, іменно в Іпеку і Дякові настав вже покій.

Париж 2 грудня. Мінїстер справедливости Дарлян подав ся до димісиї. Золя заповідає, що виступить в обороні Драйфуса, бо має на то докази, що він єсть невинний.

Амор має тепер слово а божок війни мусить перед ним мовчати.

Доктор Сайтґрівс приложив собі палець до носа і став вже пон...мати.

— Чи то не ганьба, що одному із наших ворогів пощастило ся забрати нам одну із найкрасших цьвіток, що виросли на нашій земли? — відозвав ся Лявтон зтиха.

— Коли з него не лїпший буде муж як пацієнт, то я побоюю ся, що єго жінка зазнає лихої долї.

— Не журіть ся нею! — сказав на то капітан з обуренєм — вибрала собі ворога своєї вітчини і яка єї буде доля, то буде заслужена!

Панна Пейтон підійшла тепер до них і сказала їм, що їх запрошено на весїлє єї старшої сестрінки з полковником Вельмере, при чім не забула додати, що тото знакомство і взаїмна прихильність вже давні.

Лявтон поклонив ся мовчки і церемоніяльно, а лїкар, котрий любив розмавляти з сею старою панною, відповів:

— Дух людский у всїляких людий буває всїлякий. У декотрих бувають враженя живійші і скорше проминаючі — у инших глубші і тревалїйші.

Але панна Пейтон мусїла відійти, щоби привести молоду і зараз по тім явила ся в Сарою, котрої личко вкривали румянцї.

Вельмере поспішив напроти своєї судженої, взяв єї за руку, котру она подала єму спустивши головку і аж тепер, видко, пригадав собі важну ролю, яку мав при сїм торжестві відограти.

Аж до сеї хвилї міна єго була розсїяна, єго поведенє неспокійне, але тепер на вид своєї любенької судженої розпливали ся єго чувства в щастю і блаженности.

Всї встали з місць, а всечестний панотець отворив вже був сьвяту книгу, коли добачено, що Францеси десь нема.

Панна Пейтон побігла за своєю наймолодшою сестрінкою і застала єї в єї комнатї, як она там плакала рісними сльозами.

— Ходи дорога Францесо, ще лиш на нас чекають — сказала панна Пейтон обнимаючи єї нїжно. — Успокій ся і не плач.

— Ой, тїточко, але чи він єї й гідний?

— А чому-ж би нї? Він чоловік честний і хоробрий вояк, хоч і нещасливий, може під кождим взглядом зробити свою жінку щасливою.

Францес набрала сил і старала ся бути спокійною підчас вінчаня.

Тимчасом сьвященик розпитуючи случайно дещо Вельмере'го довідав ся на своє диво, що той не постарав ся о обручку, а вінчанє без неї не могло відбути ся.

То було в тій хвили, коли панна Пейтон увійшла з Францесою і зараз довідала ся від лїкаря, що стало ся.

Панна Пейтон зміркувала зараз положенє, але не знала нїякої ради, аж наш доктор єї придумав.

— Панно Пейтон — відозвав ся він — коли звичайна обручка, що єї колись носила моя сестра — він тут урвав і закашляв ся.

— Коли-б така обручка могла удостоїти ся такої чести, то она єсть у мене і можна єї легко принести з моєї кватири, а она би певно була добра на делїкатний палець, бо моя сестра а панна Вартон суть дуже подібні до себе як що-до черт лица так і що-до анатомічної будови.

Загнїваний погляд панни Пейтон пригадав полковникови єго обовязок і він приступив до доктора, та сказав єму, що не міг би зробити єму більшої ласки, як колиб пішла по обручку.

Доктор Сайтґрівс поклонив ся згорда і панна Пейтон пішла з ним до сусїдної комнати, а тимчасом казали закликати Цезара.

(Дальше буде.)

Переписка зі всїми і для всїх.

Оповістка.

Дня 22 падолиста с. р. в ночи украдено два конї з возом зі стайнї. Один кінь жовтавий, задні ноги по котики білі, зі звіздочкою на чолї, літ 4; другий ґнїдий мав знак на клубі лївої задної ноги від скалїченя. Хто би міг відшукати, нехай дасть знати до підписаного, а дістане 20 зр. нагороди. — Василь Долганик, господар у Звертові почта Куликів.

Автоном: 1) Що єсть „шандоліна“ о котру питаєте, того і ми не можемо Вам докладно сказати. Можемо лиш висказати здогад, котрий після нашої думки майже на певно буде згідний з правдою, що „шандоліна“ єсть місцевою назвою, уживаною десь в Росиї на продукт дестиляциї кавкаскої ропи нафтової, котра в дечім ріжнить ся від нашої, подібно як в тих сторонах Росиї, що близше до нас, називають нафту (значить ся, той продукт дестиляциї ропи нафтової, що служить до осьвітлюваня) „керосїною“ (первістно назва американьскої нафти). Остаточно (але то нам не здає ся) могла би бути назва на якийсь продукт дестиляциї вугля камінного. То лиш річ певна, що та „шандоліна“ не єсть якимсь може новим твориом до осьвітлюваня. — 2) Флямаріон безперечно чоловік науки, але великий фантаст, так, що навіть єго твори строго наукові не мають великої ваги в ученім сьвітї, а вже в повісти „Конець сьвіта“ дав він аж надто велику волю своїй фантазиї. Щоби таку повість, де строга наука в суміш з фантастичними здогадами, припущенями і довільними обчисленями, можна з добрим розуміням, отже і з яким-таким хісном і вдоволенєм читати, щоби можна наукову правду відріжнити від буйної фантазиї, треба бути, що так скажемо, битим в таких строгих науках як фізика, астрономія, хемія, фізіольоґія та ґеольоґія. Ми же мусимо оглядати ся на уровень більшої части наших читателїв, для котрих повість „Конець сьвіта“ вимагала би майже ще раз так великого коментаря, як сама повість. Возьмім лиш сам єї початок: В 25-тім столїтю добачено із звіздарнї на горі Ґаврізанкар велику комету (ба але що то комета?), котра, як то показали обчисленя, летить просто на нашу землю. Що більше: спектроскоп (що то таке?) показав (як?), що та комета складає ся з троячого ґазу, окису вугля, котрий би очевидно міг всїх людий на земли потроїти (що то за ґаз і чому він троїть?) і т. д. На наш погляд такі повісти навіть для людий інтелїґентних, з середним образованєм не конче відповідні. Другої того рода повісти якогось Сенковского не знаємо, але з тих самих причин не мали би ми нї найменшої охоти єї подавати. — **М. К. в Конкольниках:** Добрі машини дістанете на складі фірми Людвик Гардолиньский, Львів, ул. Галицка ч. 14, репрезентує Русин, п. Ів. Лаврук, властитель робітнї і складу виробів ножівничих. Напишіть до п. Лаврука, якої Вам машини потреба і зажадайте присланя цїнника. (Цїнник висилає ся даром). — **Л. Н. Стр.:** Що-до Каспарека то віднесїть ся або до книгарнї Альтенберґа або до книгарнї Задуровича і Якубовского у Львові. — Що-до польского перекладу поезий Шевченка запитайте карткою в книгарни Ґубриновича і Шмідта і в книгарни Ставропигійскій або може в антикварни Іґля ул. Сикстуска. — **Читальня в Д.:** 1) Збірник законів адмінїстрацийних (видане дра Савчака) дістанете в книгарни Ставропигійскій ул. Руска ч. 5. Там спитайте і о другі потрібні Вам книжки. — 2) Трутину на миши, чи радше заразник виробляє у Львові професор ветеринариї др. Шпільман і продає фляшинку по 25 кр., але той заразник на миши в поли і з ним треба уміти обходити ся.

☞ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок анї карт кореспонденцийних до відповіди).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

Апарати фотографічні

Прибори для фотографів так фахових як аматорів

Репродукциї найкрасших образів і діл штуки, рами, листви до рам, і т. п. предмети продає найдешевше найбільший фабричний склад апаратів і приборів фотографічних.

Л ь в і в, **ЛЮДВИК ФАЙҐЛЬ** Пасаж Гавсмана 8.

С. Кельсен у Відни

поручає:

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем.— Збірники на воду. — Комплєтні уряджeня купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для Галичини і Буковини

ГЕРМАН ГАМЕЛЬ у Львові Пасаж Гавсмана ч. 8.

На жадане висилає ся катальоґи.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всї дневники по цїнах оригінальних.

З друкарні В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера.